

Výrok

1. Řecká republika tím, že nepřijala ve stanovených lhůtách veškerá opatření nezbytná k provedení rozhodnutí Komise 2021/157/EU ze dne 7. prosince 2011 o vyrovnávacích platbách uhrazených řeckým subjektem pro zemědělská pojištění (ELGA) během let 2008 a 2009 a tím, že dostatečně neinformovala Evropskou komisi o opatřeních přijatých na základě tohoto rozhodnutí, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 2 až 4 uvedeného rozhodnutí, jakož i z Smlouvy o FEU.
2. Řecké republice se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 68, 2.3.2020.

Rozsudek Soudního dvora (sedmého senátu) ze dne 29. dubna 2021 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Sądu Okręgowego w Gdańsku – Polsko) – I.W., R.W. v. Bank BPH S.A.

(Věc C-19/20) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Ochrana spotřebitele – Směrnice 93/13/EHS – Zneužívající ujednání ve spotřebitelských smlouvách – Účinky konstatování zneužívající povahy ujednání – Smlouva o hypotečním úvěru denominovaném v cizí měně – Určení směnného kurzu měn – Dohoda o novaci – Odrazující účinek – Povinnosti vnitrostátního soudu – Článek 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1“)

(2021/C 278/20)

Jednací jazyk: polština

Předkládající soud

Sąd Okręgowy w Gdańsku

Účastníci původního řízení

Žalobci: I.W., R.W.

Žalovaná: Bank BPH S.A.

za přítomnosti: Rzecznika Praw Obywatelskich

Výrok

- 1) Článek 6 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách musí být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátnímu soudu přísluší konstatovat zneužívající povahu ujednání smlouvy uzavřené mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem, i když smluvní strany toto ujednání smluvní cestou změnily. Takové konstatování má za následek nastolení situace, v níž by se spotřebitel nacházel, kdyby toto ujednání, jehož zneužívající povaha byla konstatována, nebylo sjednáno, vyjma případu, kdy se spotřebitel prostřednictvím změny tohoto zneužívajícího ujednání vzdal nastolení takové situace na základě svého svobodného a vědomého souhlasu, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu. Z tohoto ustanovení však nevyplývá, že by konstatování zneužívající povahy původního ujednání mělo v zásadě za následek zrušení smlouvy, jestliže změna tohoto ujednání umožnila nastolit rovnováhu mezi povinnostmi a právy smluvních stran vyplývajícími ze smlouvy a odstranit vadu této smlouvy.
- 2) Článek čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby vnitrostátní soud odstranil jen zneužívající prvek ujednání smlouvy uzavřené mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem, pokud je odrazující cíl sledovaný touto směrnicí zajištěn vnitrostátními právními předpisy, které upravují používání tohoto ujednání, a to za předpokladu, že tento prvek představuje samostatný smluvní závazek, který by mohl být předmětem individualizovaného přezkumu jeho zneužívající povahy. Tato ustanovení na druhou stranu brání tomu, aby předkládající soud odstranil pouze zneužívající prvek ujednání smlouvy uzavřené mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem, pokud by takové odstranění vedlo ke změně obsahu uvedeného ujednání s dopadem na jeho podstatu, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

- 3) Článek 6 odst. 1 směrnice 93/13 musí být vykládán v tom smyslu, že důsledky soudního konstatování existence zneužívajícího ujednání ve smlouvě uzavřené mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem se řídí ustanoveními vnitrostátního práva, přičemž otázku dalšího trvání takové smlouvy musí vnitrostátní soud posoudit i bez návrhu objektivním přístupem na základě těchto ustanovení vnitrostátního práva.
- 4) Článek 6 odst. 1 směrnice 93/13, ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládán v tom smyslu, že vnitrostátnímu soudu, který konstatuje zneužívající povahu některého ujednání smlouvy uzavřené prodávajícím nebo poskytovatelem se spotřebitelem, přísluší, aby v rámci vnitrostátních procesních pravidel a po kontradiktorním projednání informoval spotřebitele o právních důsledcích, které může zrušení takové smlouvy vyvolat, bez ohledu na to, zda je spotřebitel zastoupen profesionálním zástupcem.

(¹) Úř. věst. C 191, 8.6.2020.

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 12. května 2021 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunal de grande instance de Rennes – Francie) – PF, QG v. Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF)

(Věc C-27/20) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Volný pohyb pracovníků – Rovné zacházení – Sociální výhody – Horní hranice související s příjmy – Zohlednění příjmů pobíraných předposlední rok předcházející období, kdy byly přídatky vyplaceny – Pracovník, který se vrátil do členského státu původu – Snížení nároku na rodinné přídatky“)

(2021/C 278/21)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Tribunal de grande instance de Rennes

Účastníci původního řízení

Žalobci: PF, QG

Žalovaná: Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF)

Výrok

Článek 45 SFEU a čl. 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 492/2011 ze dne 5. dubna 2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, která jako referenční rok pro výpočet rodinných dávek, které mají být přiznány, zohledňuje předposlední rok předcházející výplatnímu období, takže v případech podstatného zvýšení příjmů, které národní úředník pobírá v rámci dočasného přidělení k orgánu Evropské unie nacházejícímu se v jiném členském státě, se výše rodinných přídatků při návratu tohoto úředníka do členského státu původu po dobu dvou let značně sníží.

(¹) Úř. věst. C 95, 23.3.2020.